

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
22 У. 69/16
Дана 11.12.2020. године
БЕОГРАД

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Зорите Киптаковић, председника већа, Весне Даниловић и Елесе Петровић, чланова већа, са судским саветником Јасмином Ристић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца [REDACTED] против тужене Административне комисије Владе Републике Србије, ради поништаја решења [REDACTED] у правној ствари пријаве за признавање жига, у нејавној седници већа, одржаној дана 11.12.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

II **ОДБИЈА СЕ** захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Завода за интелектуалну својину [REDACTED] а којим је одбијена пријава за признање жига број [REDACTED] подносиоца захтева [REDACTED] овде тужиоца, за све пријављене услуге.

Тужбом, поднетом Управном суду дана 04.01.2016. године, тужилац је оспорио законитост решења туженог органа јер у решењу није правилно примењен закон, из утврђених чињеница је изведен неправилан закључак у погледу чињеничног стања и у поступку доношења акта није поступљено по правилима поступка. Истиче да је, као држављанин Републике Србије, тражио заштиту жига на српском језику, за тржиште Србије и пред државним органом Србије, а заштита жига му је одбијена из разлога што тај жиг има генеричко значење на језику стране државе који у Србији није у службеној употреби, чиме се долази у апсурдну ситуацију да ће се испуњеност услова за жиг убудуће морати проверавати на свим језицима који постоје. Коментаришући наводе туженог органа да би тужилац да је имао на уму искључиво српско значење траженог жига исто написао на ћириличном писму, истакао је да су ћирилично и латинично писмо равноправни, те не би имао ништа против да се заштита жига прихвати на ћириличном писму, али се на овом питању види сав апсурд приступа нижестепених органа који дозвољеност жига не цене само са становишта страног језика него произвољно цене значај и равноправни положај писама на коме су речи написане. Такође наводи да се правним ставовима нижестепених органа задире у

његово уставно право на слободу мишљења и изражавања тј његово право да у својој земљи користи свој језик. Предложио је да суд уважи тужбу, пошлшти оспорено решење и предмет врати тужбом органу на поновно одлучивање, као и да обавезе туженог да тужиоцу накнади трошкове поступка и то судске таксе по одмерању суда.

У одговору на тужбу, тужени орган наводи да су без значаја за доношење првостепене и другостепене одлуке наводи тужиоца да је као држављанин Републике Србије тражио заштиту жига на српског језику за тржиште Србије и пред државним органима Србије, а да му је заштита жига одбијена из разлога што предметни жиг има геоперичко значење на језику стране државе који у Србији није у службеној употреби и да ће се испуњеност услова за признање жига убудуће морати проверавати како на српском језику који је у службеној употреби, тако и на свим или неком од више хиљада језика који постоје широм света, као и испицање да су у приватној употреби српског језика и писма од стране физичких лица ћирилично и латинично писмо равноправна, те стога не би имао ништа против да се заштита жига прихвати и на ћириличном писму. Ово из разлога што се пред првостепеним органом који се води по захтеву за признање жига, испитује само знак онако како је пријављен, према његовом изгледу и значењу које има, односно може имати за припаднике релевантне јавности на тржишту у Републици Србији, и то искључиво у односу на пријављене услуге у конкретном случају, док није од значаја окопност како би се тај знак посматрао да је написан ћириличним писмом. Такође наводи да је неоснована тврдња тужиоца да се правним ставовима нижестепених органа задире у његово уставно право на слободу мишљења и изражавања (чл. 46. Устава) тј. његово право да у својој земљи користи свој мајерњи језик, а у светлу чињенице да Устав сваком лицу гарантује право на употребу свог језика у правном поступку, а националним мањинама и право на службену употребу њихових језика и писма. Наиме, наведеним одлукама не задире се у право странке да у поступку користи свој језик, већ се пријављени знак посматра у светлу одредаба релевантног процеса који проишеује услове односно сметње за регистрацију жига, истовремено штитећи права свих других, потенцијално заинтересованих лица, од монополеког права које се на основу Закона о жиговима усоставља регистрацијом сваког жига. Даље наводи да за поступак испитивања испуњености услова за заштиту жигом није од значаја како се тај знак у промету користи, будући да се испуњеност услова за заштиту пени само у односу на изглед знака онако како је пријављен и заштита, а када је одобрена, заштита се односи само на тај изглед, а изглед знака се не може битно изменити у току поступка у складу са одредбама члана 21. став 1. Закона о жиговима, те нису од значаја наводи тужиоца да не би имао ништа против да се заштита прихвати на ћириличном писму. Предлаже да суд одбије тужбу као неосновану, односно потврди исправност и законитост одлуке туженог органа.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" број 111/09) и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са чланом 41. став 1. истог закона, Управни суд је, након оцете навода тужбе, одговора на тужбу и списа предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Из образложења оспореног решења произилази да је тужени орган, одлучујући о жалби изјављеној против првостепеног решења, нашао да је првостепени орган, приликом доношења решења које се побија жалбом, правилно применио одредбе

члана 5. став 1. тачке 3. и 5. као и члана 27. став 5. Закона о жиговима на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, те да је жалба неоснована. Ово са разлога јер је исправни првостепени орган испитивао пријављени знак у вези са пријављеним робама и услугама, у конкретном да ли се пријављени знак искључиво састоји од података који у промету могу служити за означавање врсте услуга, јер је повезаност са робама и услугама од пресудног значаја, а предметни знак "Car care" у свом преводу на енглески језик значи старање о колима, те због наведеног постоји директна веза између пријављеног знака и врсте услуга за који је пријављен (услуга одржавања и поправке моторних возила, прање аутомобила и прање моторних возила), а сметња се огледа и у томе што знак искључиво садржи податке или ознаке које само могу служити за означавање врсте услуга, иако то није њихово једино значење, па имајући у виду да предметни знак не садржи ниједан додатни, дистинктивни елемент, предметни знак по свом укупном изгледу није погодан за разликовање услуга на које се односи у промету и не испуњава услове за признање заштите жигом према одредби члана 5. став 1. тачка 3. Закона о жиговима.

Одредбама члана 5. став 1. Закона о жиговима ("Сл. гласник РС", бр. 104/09 и 10/13) прописано је да се жигом не може заштитити знак који по свом укупном изгледу није погодан за разликовање робе, односно услуга у промету (тачка 3.) и који се састоји искључиво од ознака или података који у промету могу служити за означавање врсте, квалитета, количине, намене, вредности, географског порекла, времена производње робе или пружања услуга, или других карактеристика робе, односно услуга (тачка 5.).

Полазећи од наведеног чињеничног стања и цитираних прописа, правилно је по оцени Управног суда, тужени орган одбио жалбу тужиоца изјављену против првостепеног решења, којим је одбијена пријава овде тужиоца за признање жига за све пријављене услуге, полазећи да је првостепени орган правилно одбио захтев тужиоца за признавање жига и то за знак "Car care", а сагласно цитираним прописима. Ово е тога што је у поступку који је претходно доношењу ожалбеног решења правилно утврђено да се пријављени знак искључиво састоји од података који у промету могу служити за означавање врсте услуга и због свог описног значења није погодан за разликовање услуга одржавања и поправке моторних возила, прање аутомобила и прање моторних возила, за које је затражена заштита, јер предметне услуге описује, уместо да их индивидуализује, те због свог описног значења предметни знак треба да остане у слободној употреби, без искључивог права коришћења од стране било ког лица. Оспореним решењем цењена су сва питања и околности која су могла бити од утицаја на законитост оспореног решења, а образложење оспореног решења садржи разлоге којима се руководио тужени орган при оцени законитости ожалбеног решења, у складу са одредбом члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ" број 33/97 и 31/01 и "Службени гласник РС" број 30/10), а које разлоге је Управни суд оценио као јасне, детаљне и на закону засноване. Притом, и наводима истакнутим у тужби тужилац није довео у сумњу правилност и законитост оспореног решења. Наиме, како је то основано у одговору на тужбу наведено тужени орган, а што представља становиште Управног суда, у поступку пред првостепеним органом који се води по захтеву за признање жига, испитује се знак онако како је пријављен, према његовом изгледу и значењу које има, односно може имати за припаднике релевантне јавности на тржишту у Републици Србији, и то искључиво у

односу на пријављене услуге у конкретном случају, док није од значаја околност како би се тај знак посматрао да је написан ћириличним писмом. Такође, оспореним и ожалбеним решењем, супротно тврдњи тужиоца, не задире се у његово уставно право на слободу мишљења и изражавања (члан 46. Устава Републике Србије) са ралога изнетих у тужби, будући да је пријављени знак цењен у складу са релевантним материјалним прописима који прописују услове, односно сметње за регистрацију жига, истовремено штити права свих других, потенцијално заинтересованих лица, од монополског права које се на основу Закона о жиговима успоставља регистрацијом сваког жига, па је правилно оцењено од стране управних органа да се пријављеном знаку у речи "Саг саге" не може признати заштита жигом, из разлога датих у оспореном и ожалбеном решењу.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Суд је одбио као неосноваи захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора, имајући у виду његов успех у овој управној ствари, па је одлучио као у ставу II диспозитива пресуде, применом одредби чл. 150. и 153. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013 (Одлука Уставног суда), 74/2013 (Одлука Уставног суда), 55/2014, 87/2018, 18/20), које се сходно примењују у управном спору на основу члана 74. Закона о управним споровима.

ПРЕСУДЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 11.12.2020. године, 22 У. 69/16

Записничар
Јасмина Ристић, с.р.

Председник већа - судија
Зорица Китановић, с.р.

ЈА